

Sygn. akt III AUa 845/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 marca 2022 r. w L.

sprawy T. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość kapitału początkowego i wysokość emerytury

na skutek apelacji T. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 30 lipca 2021 r. sygn. akt VIII U 2146/20

oddala apelację

Krzysztof Szewczak

III AUa 845/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 sierpnia 2020 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. dokonał ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego T. R. na dzień 1 stycznia 1999 r. Organ rentowy ustalił podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1 195,62 zł. ZUS przyjął okresy składkowe w wymiarze 26 lat i 5 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 5 miesięcy i 7 dni. Wysokość kapitału początkowego ustalono na kwotę 133 296,02 zł.

W odwołaniu od tej decyzji T. R. zakwestionował wskazany w niej kapitałowy okres i domagał się przyjęcia stażu pracy w wymiarze 33 lat, 9 miesięcy i 11 dni, udokumentowanego w decyzji z dnia 9 maja 2014 r. w przedmiocie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Domagał się także przeliczenia emerytury z podwyższonym stażem od dnia nabycia prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnosił o odrzucenie odwołania w części dotyczącej przeliczenia emerytury od wcześniejszej daty oraz o oddalenie odwołania w pozostałym zakresie.

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2021 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie (pkt I wyroku) oraz przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. do rozpoznania roszczenie o naliczenie zgodnie z udokumentowanym stażem wysokości emerytury od czasu nabycia prawa do jej pobierania (pkt II wyroku).

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że T. R., urodzony w dniu (...), był uprawniony w okresach: od dnia 11 czerwca 1997 r. do dnia 31 października 2001 r. oraz od dnia 12 czerwca 2008 r. do dnia (...). do renty z tytułu

częściowej niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 2 marca 2016 r., wydaną w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt VIII U 2216/13, organ rentowy przyznał wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia(...) do dnia (...). Decyzją z dnia 18 maja 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Rozpoznając odwołanie od powyższej decyzji, Sąd Okręgowy w Lublinie uchylił zaskarżoną decyzję, umorzył postępowanie i sprawę przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L., zaś żądanie dotyczące odsetek przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. (postanowienie – k. 44).

Poza sporem pozostaje, że w dniu 23 października 2003 r. T. R. wystąpił z wnioskiem o ustalenie kapitału początkowego, po rozpoznaniu którego decyzją z dnia 18 września 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił ubezpieczonemu kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r., przyjmując jego wartość w kwocie 126 936,15 zł. Organ rentowy za udowodniony uznał okres 24 lat, 6 miesięcy i 27 dni okresów składkowych oraz 4 miesięcy i 14 dni okresów nieskładkowych.

W dniu 7 grudnia 2018 r. T. R. wystąpił z wnioskiem o emeryturę, po rozpoznaniu którego decyzją z dnia 18 stycznia 2019 r. organ rentowy przyznał emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 3 stycznia 2019 r. Ustalenie prawa do tego świadczenia w kwocie zaliczkowej nastąpiło z uwagi na toczące się przed Sądem Okręgowym w Lublinie postępowanie w sprawie o prawo do renty na dalszy okres i odsetki.

Decyzją z dnia 16 lipca 2020 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy emeryturę i ustalił jej ostateczną wysokość od dnia (...), tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury. Emerytura przyznana została na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i obliczona zgodnie z art. 26 tej ustawy. Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego, zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowiła równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Wysokość emerytury została obliczona z uwzględnieniem przeliczonego (wyższego od ustalonego decyzją z dnia 18 września 2006 r.) i zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz składek zgromadzonych na koncie ubezpieczonego T. R. po dniu 1 stycznia 1999 r. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 49 801,11 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego 533 222,61 zł, średnie dalsze trwanie życia ustalono na 218,40 miesięcy. Wyliczona kwota emerytury wyniosła 2 669,52 zł.

Dla potrzeb ustalenia ostatecznej wysokości świadczenia dokonano również przeliczenia kapitału początkowego w oparciu o posiadaną dokumentację. Zaskarżoną decyzją organ rentowy ponownie ustalił wartość kapitału początkowego przyjmując 26 lat i 5 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 7 dni okresów nieskładkowych na datę 1 stycznia 1999 r. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru w kwocie 1 195,62 zł. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 133 296,02 zł.

W związku z ponownym przeliczeniem kapitału początkowego emerytura została przeliczona od nabycia uprawnień i zostało wypłacone wyrównanie za okres od (...) do 31 sierpnia 2020 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz aktach emerytalno-rentowych wnioskodawcy, z których dowody zostały przeprowadzone w trybie art. 243² k.p.c. Treść i autentyczność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony. Ich forma i treść oraz autentyczność nie budziły również wątpliwości Sądu Okręgowego, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie. Żadna ze stron nie zakwestionowała skutecznie wartości dowodowej powyższych dokumentów. Sąd Okręgowy stwierdził brak podstaw, aby podważać ich rzetelność czy prawidłowość.

Sąd I instancji dalej podniósł, że istota sporu w sprawie niniejszej koncentrowała się wokół zaskarżonej decyzji w przedmiocie ustalenia wysokości kapitału początkowego. T. R. nie zgodził się z ustalonym przez organ rentowy stażem pracy wskazując, że ZUS nie uwzględnił wszystkich okresów składkowych i nieskładkowych. W tym zakresie powołał się na uzasadnienie decyzji o odmowie przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Okręgowy miał na względzie, że wnioskodawcy jako osobie urodzonej po 31 grudnia 1948 r., przysługuje prawo do emerytury na podstawie art. 24 i nast. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2021 r., poz. 291 ze zm.). Przepis ten w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2017 r. stanowi, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Zasady obliczania wysokości emerytury określają art. 25-26 ostatnio powołanej ustawy. W myśl art. 26 tej ustawy, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek, zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Jednym z podstawowych elementów obliczenia wysokości emerytury, która została przyznana ubezpieczonemu, jest kapitał początkowy. Zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. (ust. 3). Z kolei w myśl art. 174 ust. 1 i 2 ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W odwołaniu T. R. zarzucił zaskarżonej decyzji kapitałowej nieuwzględnienie przez organ rentowy wszystkich okresów składkowych i nieskładkowych. Sąd I instancji podniósł, że postępowanie dowodowe nie dało podstaw do uznania zasadności zarzutów przedstawionych przez ubezpieczonego, dotyczących błędnego wyliczenia wartości kapitału początkowego i nieprawidłowego ustalenia jego stażu ubezpieczeniowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, organ rentowy prawidłowo ustalił kapitał początkowy ubezpieczonego, w sposób zgodny z przepisami. ZUS przy ponownym obliczeniu wartości kapitału początkowego uwzględnił wszystkie okresy wskazane i dokumentowane przez ubezpieczonego. Brak było podstaw do stwierdzenia, że jakiegokolwiek okresy zostały pominięte.

Odnosząc się natomiast do twierdzenia wnioskodawcy o pominięciu przy ustalaniu kapitału początkowego okresów zatrudnienia po 1 stycznia 1999 r., Sąd Okręgowy podkreślił, że przy obliczaniu kapitału początkowego bierze się pod uwagę jedynie okresy składkowe i nieskładkowe przypadające przed datą wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. przed dniem 1 stycznia 1999 r., co wprost wynika z treści art. 173 ust. 3 tej ustawy. Oznacza to, że ZUS nie mógł przy ustalaniu wartości kapitału początkowego uwzględnić okresów przypadających po wskazanej dacie.

Organ rentowy przy ustaleniu prawa do świadczenia przedemerytalnego ustalił, że odwołujący legitymuje się sumarycznym stażem pracy w wymiarze 33 lat, 9 miesięcy i 11 dni. Zasady przyznawania prawa do świadczenia

przedemerytalnego różnią się jednak od zasad wyliczania kapitału początkowego. W myśl przepisów ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, aby przyznać ubezpieczonemu prawo do świadczenia przedemerytalnego konieczne było legitymowanie się przez niego 25-letnim stażem pracy łącznie oraz ukończenie 60 lat (wnioskodawca nie spełnił tego ostatniego warunku, co skutkowało odmową prawa do świadczenia przedemerytalnego). Wymóg ten dotyczył zarówno okresów składkowych i nieskładkowych przypadających przed 1 stycznia 1999 r., jak i po tej dacie. Natomiast jak już zostało wyżej wskazane, okresy składkowe i nieskładkowe uwzględniane przy ustalaniu kapitału początkowego mogą przypadać jedynie przed datą 1 stycznia 1999 r. W związku z powyższym dla obliczenia kapitału początkowego bez znaczenia pozostawały okresy po dniu 1 stycznia 1999 r., które zostały uwzględnione przy ustalaniu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Prawidłowo także, do obliczenia kapitału początkowego, odmiennie niż przy rencie, nie uwzględniono okresów pracy po dniu 1 stycznia 1999 r.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie wykazał wadliwości zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji uznał, że T. R. nie wykazał, że pozwany organ rentowy błędnie ustalił wysokość kapitału początkowego. Ubezpieczony nie przedstawił skutecznej argumentacji podważającej ustalenia organu rentowego i uzasadniającej zmianę zaskarżonej decyzji. W związku z tym oddalił odwołanie (pkt I wyroku).

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., przekazał nowe żądanie naliczenia emerytury od daty nabycia prawa do jej pobierania według właściwości Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. (pkt II wyroku). Sąd I instancji podniósł, że nie jest możliwe merytoryczne rozpoznanie nowego żądania z pominięciem organu rentowego, bez umożliwienia temu organowi ustosunkowania się do zgłoszonego żądania. W postępowaniu sądowym odwołujący się może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoje racje, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. W rzeczywistości bowiem, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, nie działa w zastępstwie organu rentowego i nie ustala prawa do świadczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., II UK 84/10 – LEX nr 661518). Nawet zatem przyjęcie, że o niedopuszczalności drogi sądowej dla rozpoznania roszczeń zgłaszanych po raz pierwszy przed sądem i nierozpoznanych przez organ rentowy decyduje art. 2 § 3 k.p.c. zgodnie, z którym nie są rozpoznawane w postępowaniu sądowym sprawy cywilne, jeżeli przepisy szczególne przekazują je do właściwości innych organów, to niedopuszczalność ta powoduje przekazanie sprawy do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, jako innemu organowi w rozumieniu art. 464 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2000 r., II UKN 4/00 – LEX nr 2640348). W rezultacie Sąd Okręgowy nie mógł dokonać oceny zasadności zgłoszonego przez wnioskodawcę nowego żądania, ponieważ decyzja organu rentowego nie zawierała rozstrzygnięć w tym przedmiocie.

Apelację od tego wyroku wniósł ubezpieczony T. R.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w części obejmującej pkt I wyroku, apelant zarzucił mu naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

1/ art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów;

2/ art. 325 k.p.c. poprzez nierozstrzygnięcie w sentencji wyroku o żądaniach stron.

W konsekwencji tych zarzutów apelant wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyliczenie wysokości emerytury zgodnie z prawem obowiązującym w dniu nabycia prawa do tego świadczenia.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnosił o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchynieniem zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne, zarówno poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czyniąc je, stosownie do art. 387 § 2¹ k.p.c., podstawą własnego rozstrzygnięcia, wobec czego zbędne jest ponowne ich przedstawianie.

Przedstawione w apelacji zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 325 k.p.c. nie mogły być uznane za trafne. Jeżeli chodzi o pierwszych z tych przepisów należy stwierdzić, że Sąd I instancji ocenił przeprowadzone w sprawie niniejszej dowody bez przekroczenia przy tym granic swobodnej oceny dowodów określonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. i na podstawie tych dowodów dokonał ustaleń niebudzących żadnych zastrzeżeń. Sąd Okręgowy, wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, rozstrzygnął o wszystkich żądaniach i tym samym nie dopuścił się obrazy art. 325 k.p.c. Należy przy tym mieć na uwadze, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok sądu ustosunkowuje się do decyzji organu rentowego, przez co należy rozumieć, że decyzja ta jest przedmiotem rozstrzygnięcia sądu. W sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99 – OSNP 2000, nr 15, poz. 601; z dnia 13 października 2009 r., II UK 234/08 – LEX nr 553692 i z dnia 2 marca 2011 r., II UZ 1/11 – LEX nr 844747 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 września 2000 r., II UKN 685/99 – OSNP 2000, nr 5, poz. 121 i z dnia 1 września 2010 r., III UK 15/10 – LEX nr 667499). Sąd, po rozpoznaniu odwołania od decyzji organu rentowego, wydaje wyrok, biorąc przy tym pod uwagę stan faktyczny ustalony w postępowaniu odwoławczym (sądowym) oraz w postępowaniu przed rentowym. Ocena legalności decyzji organu rentowego następuje przy tym na podstawie stanu rzeczy (stanu faktycznego i prawnego) w chwili jej wydania przez organ rentowy. Zaskarżoną decyzją z dnia 6 sierpnia 2020 r. organ rentowy ponownie ustalił wartość kapitału początkowego T. R. na dzień 1 stycznia 1999 r. W decyzji tej podstawa wymiaru kapitału początkowego została ustalona na kwotę 1 195,62 zł. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego zostały przyjęte w tej decyzji okresy składkowe łącznie w wymiarze 26 lat i 5 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 5 miesięcy i 7 dni, zaś wysokość kapitału początkowego została ustalona na kwotę 133 296,02 zł. Treść tej decyzji, co należy z całą mocą podkreślić, wyznaczała ramy postępowania sądowego w sprawie niniejszej. W tym miejscu należy zauważyć, że zaskarżona decyzja z dnia 6 sierpnia 2020 r. jest korzystniejsza dla wnioskodawcy od powołanej przez niego w apelacji decyzji z dnia 18 września 2006 r., bowiem w tej ostatniej decyzji za udowodnione zostały uznane okresy składkowe łącznie w wymiarze 24 lat, 6 miesięcy i 27 dni (a więc w krótszym wymiarze niż ustalony w decyzji z dnia 6 sierpnia 2020 r.) oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 4 miesięcy i 14 dni (również krótszym wymiarze aniżeli w zaskarżonej decyzji). Tak samo w zaskarżonej decyzji została ustalona korzystniejsza wartość kapitału początkowego ubezpieczonego (133 296,02 zł) niż w powołanej w apelacji decyzji z dnia 18 września 2006 r. (124 936,15 zł).

Za trafny nie mógł być również uznany przedstawiony w uzasadnieniu apelacji zarzut, że organ rentowy ponownie ustalając wartość kapitału początkowego T. R. nie uwzględnił ponad 7 lat pozostawania przez niego w stosunku pracy w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 13 grudnia 2007 r. Ten okres prawidłowo nie został uwzględniony, ponieważ przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego bierze się pod uwagę jedynie okresy składkowe i nieskładkowe przypadające przed datą wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2022 r., poz. 504), tj. przed dniem 1 stycznia 1999 r., co wynika wprost z art. 173 ust. 3 tej ustawy, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz pozwany organ rentowy w odpowiedzi na apelację.

W postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest merytoryczne rozpoznawanie żądań, które wykraczają poza podstawę faktyczną zaskarżonej odwołaniem decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 r., II UKN 759/99 – OSNP 2002, nr 10, poz. 246). Prawidłowo więc Sąd I instancji przekazał według właściwości pozwanemu organowi rentowemu do merytorycznego rozpoznania żądanie obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego z uwzględnieniem stażu pracy, który nie mógł być uwzględniony w zaskarżonej decyzji z dnia 6 sierpnia 2020 r.

Trafnie Sąd Okręgowy podniósł, że zasady ustalania prawa do świadczenia przedemerytalnego różnią się istotnie od zasad obliczania wysokości kapitału początkowego. Istotna różnica polega tu na tym, że przy ustalaniu prawa do

świadczenia przedemerytalnego uwzględnia się w całości staż ubezpieczeniowy (okresy składkowe i nieskładkowe), również okresy przypadające po dniu 1 stycznia 1999 r., natomiast przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego mogą być uwzględnione, zgodnie z art. 173 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wyłącznie okresy składkowe i nieskładkowe przypadające przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja jako bezzasadna, na podstawie art. 385 k.p.c., podlegała oddaleniu, czemu Sąd Apelacyjny dał wyraz w sentencji wyroku.